

Za našo deco.

Čarobna roža.

(Dalje.)

Ona se je igrala z modro svileno vrstico. Napravila je z njo zibelko in jo je ponudila svoji tovarišici, ali kraljevič jo je vzel namesto tovarišice.

»Glej, pa kje je moja zibelka?« je zaklicala deklica iznenadena, držeč roke še iztegnjene. »Koj sem ti jo ponudila, je naenkrat izginila.«

»Najbrž si to sanjala,« ji je odgovorila njena tovarišica, smejoč se.

»Pa, gotovo, napravila sem jo bila,« je ponovila deklica začudeno, »ponudila sem jo tebi, tako — — ali, glej jo zopet!«

Ko ji je bil Svetoljub nanovo nataknil vrstico na prste, jo je zapustil vso začudeno in se je približal drugi skupini deklic, ki so sedele na zemlji in so se igrale z malim čevlčkom.

Nekaj časa je posmatral igro in v trenutku, ko je čevlček padel na zemljo, se je pripognil in ga je vzel.

»Kje je čevlček? Ali ga imaš ti?« so deklice veselo popraševale druga drugo. Vstajale so, stresavale svoja krila ter se gledale iznenadeno, veselo se smejoč. Iskale so čevlček po vsej dvorani in baš, ko so sedle in hotele nadaljevati igro

z drugim čevlčkom, je Svetoljub spustil na lahko čevlček na krilo ene izmed deklic.

Malo pozneje, ko so začele za večerjo jesti sadje in slaščice, se je mladi kraljevič zabaval s tem, da je premeščal deklicam sadje z enega krožnika na drugega, ali jim je odmikal krožnike, baš ko so hotele seči po sadju. Ker nobena ni mogla videti, kdo to dela in se poigrava z njimi, so bile zelo v zadregi, kar pa je kraljeviča zelo zabavalo.

Ko je bila večerja pri koncu, so vse deklice pristopile k lepi princesinji, da bi ji želele lahko noč in ji poljubile roko. Ko je zadnja deklica to izvršila, je pristopil še kraljevič, je pokleknil na eno koleno in je rahlo poljubil princesinji roko.

»Kdo pa mi dvakrat poljublja roko?« je vprašala princesinja začudeno, ker je bila dobro videla, da so bile že vse deklice prešle mimo nje.

»Jaz ne! Niti jaz! Jaz tudi ne!« so odgovarjale deklice druga za drugo. »Tedaj se mi je to sanjalo,« je menila princesinja, smejoč se. »Ali kljub temu je bil to istinit poljub, in sicer boljši od vseh ostalih.«

Ko je kraljevič Svetoljub to čul, se je tako razveselil, da ni mogel dalje časa ostati nevidljiv. Vzel je čarobno rožo iz ust in se je pokazal presenečeni princesinji. Globoko se ji je priklonil,

pripovedoval ji je o srečanju z njeno družabnico in se ji je ponudil za zaščitnika.

Ko je Liljana videla in čula Svetoljuba, ga je radostno sprejela za svojega branitelja ter je vsa srečna vzkliknila: »Ti si oni hrabri vitez, katerega sem pričakovala. Da vidiš, da zaslužim tvojo pomoč, daj mi, da poduhnem čarobno rožo. Videl boš, da nisem zlobna kakor ona hudobna kraljica Zavodnica, o kateri si mi pripovedoval.«

Svetoljub ji je ponudil rožo in je na svojo veliko radost videl, da so, ko je Liljana povonjala rožo, vsi listi ostali sveži, kakor so bili poprej.

Sovražnik.

Kraljevič Svetoljub je preživel poleg princesinje Liljane jako lepe dneve. Vsak dan sta se sprehajala po dehtečih vrtovih in poslušala ptičje petje. Če sta se utrudila, sta sedla pod kako drevo in pripovedovala sta si dogodke, ki so se jima bili prej pripetili.

Svetoljub je tako kmalu zaznal, da sovražnik, ki je preganjal Liljano, ni nihče drug nego njegov sorodnik, kraljevič Srdan. »Ker imava skupnega sovražnika,« je rekel princesinji, »je to najboljši dokaz, da sva midva resnično namenjena drug drugemu. Ne jezim se na svojega sorodnika, ker imam zahvaliti njega, da sem našel tebe. Njega se nama ni bati, ker vem za sredstvo, s katerim ga bom umiril, ko bo prišel. Lahko sva torej, ko čakava nanj, povsem mirna in srečna.«

In res sta bila zelo srečna. Na večer sta se vračala v grad ter sta se veselila skupno z deklicami, katere so se tako lepo zabavale.

Najbolj jima je ugajalo, da sta v jutro prebila dosti časa na bregu reke. Tam je bil podstavek in marmorja, na katerega se je Svetoljub navadno vzel in tam stoječ s kitaro v roki pel. Ali nekega jutra, ko je tam pel, je prihitela princesinja ter je obupno vila roke. Ko jo je vprašal, kaka nesreča se je pripetila, je zaklicala vsa v strahu:

»Moj sovražnik je tu. Kraljevič Srdan prihaja. Po reki dol prihaja z mnogimi vojnimi ladjami, prepelnimi vojakov! Oh, Svetoljub, kaj nama je početi?«

»Ne boj se, draga Liljana,« je odgovoril hrabro Svetoljub, »jaz sem za to tu, da te brani. Poznam vse vojake, ki so na ladjah. Prej se bodo borili za mene kakor za mojega sorodnika. Kar se tiče Srdana samega, se ga pač nič ne bojim. Če bi naju vznemirjal, se ga prav lahko iznebim. Pojdiva in pričakajva na stopnicah gradu najinega ošabnega sovražnika!«

Muha in pajek.

Mlad princ je večkrat pravil: »Čemu je vendar Bog ustvaril muhe in pajke? Te živalce vendar ne koristijo nikomur. Če bi mogel, bi vse iztrebil.«

Nekoč je moral princ v vojni bežati pred številnimi sovražniki. — Utrujen je legel zvečer pod drevo in vojak je skočil nad njega z mečem, da bi ga prebodel. Tedaj je sedla muha na princevo lice in ga je tako pičila, da je poskočil. Takoj je spoznal, za kaj da gre, potegnil je meč in vojak je izginil.

Nato se je skril v neko duplino v mogočni skali. Pajek je čez noč prepredel ves vhod s svojo pajčevino. Druga jutra so hodili sovražni vojaki tam mimo in princ je čul, kako so se pogovarjali.

»Glejte, je rekel eden, »tu notri bi se mogel skriti!« — »Ne«, je menil drugi, »to ni mogoče, ker pajčevina ne bi bila cela.«

Princ je sedaj zahvalil Boga za čudežno rešitev po onih živalih, katerih ni nikoli ne maral, ne upošteval.

Stari oče in vnuk.

Živel je star mož, ki je komaj še hodil. Kolena so se mu šibila, čul ni več dobro in tudi zob ni več imel. Če je sedel pri mizi, je jedva držal žlico v roki in mnogokrat je kaj juhe polil po mizi ali pa po sebi. Njegovemu sinu in tega ženi to ni bilo všeč. Zato so dali staremu očetu jesti v skledici iz pločevine, in še v tej ni bilo dosti. Mnogokrat je starrec žalostno pogledal proti mizi, ko je sedel tako za pečjo, in solze so mu stopile v oči. Nekoč niti te skledice ni mogel držati v roki, tako da mu je padla na tla in se je vsa jed razlila. Mlada gospodinja je bila silno huda, stari mož pa zelo nesrečen.

Mlada gospodarja sta čisto premišljevala, kaj bi ukrenila in kam bi dala starega očeta. Tedaj sta videla,

kako njun fantek sedi na tleh, pa zbija leseno koritce.

»Kaj pa tu delaš?« je vprašal oče.

»Jaz zbijam koritce, da bom dajal tebi in mami v njem jesti, ko bom že velik in ko bo sta vidva že stara.«

Mož in žena sta se spogledala, žena je začela jokati. Takoj je vstala, je privedla staroga očeta k mizi in odslej ni čul nikoli več kake slabe besede, čeprav je kaj polil in pomazal.

==

Mrtvaška lobanja.

Imovit gospodič je jahal ponosno po deželi in je z nekim prezirom posmatral ljudi, ki so ob cesti delali. Prijezdil je do pokopališča. Tam je stal grobar in je imel baš mrtvaško lobanjo v roki. Ogle doval jo je od vseh strani. Temu se je gospodič čudil in je povprašal oholo: »Čemu si to tako skrbno ogledujete?«

Grobar je odgovoril: »Čigava je neki bila ta le glava? Ali je bila to glava bogatina ali be-rača? O tem razmiš-ljam, pa ne morem do kraja!«

Gospodič je takoj razumel, kam meri gro-bar. Osrmočen je brž pognal konja in je takoj izginil.

Inserirajte!

Svetoljub je odvedel tedaj princesinjo, ki je vsa drhtela, do grajskih stopnic. Tam so bile zbrane že vse deklice ter so se vznemirjene razgovarjale o nevarnosti, ki jim je pretila.

Del velikih vojnih ladij se je počasi in dostojanstveno gibal nizdol po reki, ki se je blestela v solčnih žarkih. Ko so dospele bliže, je bilo videti na njih mnogo vojakov, oblečenih v sijajne uniforme.

»Oh! Izgubljene smo!« so klicale preplašene deklice, stiskajoč se okoli prebledele princesinje. Ali Svetoljub jim je veselo odgovoril: »Ne bojte se, lepe deklice. Vse bo dobro!«

Druga za drugo so se velike ladje čimdalje bolj približevale. Ko so nazadnje obkolile ves otok, so spustili z zapovednikove ladje čoln, ki je kmalu pristal ob obali. Iz nje je izstopil bogato oblečen človek pa se je dostojanstveno napotil proti vznemirjeni skupini pred gradom. Na svoje veliko veselje je zapazil Svetoljub, da ta visoki dostojanstvenik ni bil nihče drugi kakor oni stari minister, kateri mu je bil vselej velik prija-

telj. Hitro mu je šel nasproti ter mu je podal obe roki, želeč mu dobrodošlico. (Dalje prihodnjič.)

Medvedek.

(Povest v slikah.)

35. Novi neprijatelji.

Prišli so vojaki — pritlikavci. O orjaku Mihi ni bilo ne duha in ne sluha. Njegov brat — orjak Joža razmišlja: »Morala se mu je pripetiti kaka velika nesreča! Ni ga več, Miško pa še vendar le živi.« Pošlje po malem vojaku pismo čarovnici Bari, kateri piše: »Pripravi se! Sedaj poskusi ti, da preseliš Miška na drugi svet.«

36. Čarovnica pazi na Miška.

Čarovnica prečita pismo in se globoko zamisli: »Le s prebrisanostjo ter zvijačo mu lahko pridem do živega.« Poda se na polje, pa postoji na križpotu, koder se navadno sprehaja Miško. »Ej, evo ga! Sedaj mi pride Miško v pest. Takoj se bom spremenila v košuto, Mišku se ne bo niti sanjalo, da je žival čarovnica Bara.« (Dalje sl.)

Denar naložite najboljši in najvarnejši pri

Spodnještajerski ljudski posojilnici v Mariboru

Gosposka ulica

r. z. z. n. z.

Ulica 10. oktobra

Najugodnejše obresti za vloge in posojila. Stanje hranilnih vlog nad 62,000.000 dinarjev.

Za varnost hranilnih vlog jamči nad 3.000 članov, večinoma trdnih kmetov in posestnikov, z vsem svojim premoženjem in nepremičnim premoženjem kar znaša v vrednosti več sto milijonov dinarjev.

Denar lahko vlagate po položnici. Pišite po nje!